

и диво. А допирането на тоя човѣкъ ме вбѣси. Изправихъ се предъ него и съ гласъ разтреперанъ отъ гнѣвъ запитахъ:

— Кого търсите? Защо сте дошли? Кой сте вий?

Нѣщо страшно и убийствено блесна въ очитѣ на непознатия. Но почти въ сщия мигъ той измѣни израза на лицето си, усмихна се и отиде до вратата. Тамъ бѣше електрическия ключъ. И ето, азъ видѣхъ: два маникюренни прѣсти се приближиха до ключа и се извиха единъ следъ другъ.

Тъмнина. Свѣтлина.

Когато лампата се запали повторно, въ стаята вече нѣмаше никой. Азъ изкрѣскахъ. Но бѣсътъ ми скоро се стопи предъ поразяващата сила на една мисълъ: независимо отъ това, що се е случило по-рано и кое по-късно, моето настроение, това другото, и желанието на чуждия човѣкъ, искаха едно и сщщо нѣщо: да не позволя да печататъ втора книга.

Ала на другата утринъ решихъ друго. Наистина, лесно бихъ се поддалъ на собственото си желание и настроение, но мисълъта, че тѣй ще се изпълни и волята на единъ вманиаченъ човѣкъ ме подлудяваше. Азъ решихъ: да бѣде волята на Рабъ.

Още сщщата сутринъ изпратихъ да го повикатъ. Половинъ часъ следъ това слугинята се върна и събщи: нощесъ намѣрили Рабъ мъртавъ въ леглото.

Вестъта ме изненада и изплаши. Но тя бѣше по-страшна, отколкото помислихъ. Щомъ излѣзе слугинята, въ стаята ми се втурна снощниятъ гостъ: